

Diakon- och prästvigning
Heliga Trefaldighets dag 15 juni 2025
Andra årgångens läsningar

”Så du vill bli diakon. Hur kommer det sig? Vad gör egentligen en diakon?” Fyra av er som vigs idag har ofta fått svara på frågor av det slaget. Ni andra sex har i er tur responderat på liknande spørsmål. ”Varför vill du bli präst? Ligger det i släkten? Har du alltid varit troende?”

Den är typen av frågor berör det som vi i kyrkans sammanhang beskriver som er kallelse. Ordet ”kallelse” är ett stort ord som vi ibland tycker det är svårt att använda. Vi kan tänka att den lilla aning eller den spirande längtan som vi har erfarit inte kan benämnas med ett så anspråksfullt begrepp. Ibland kan vi hoppas att det inte är Guds kallelse som har nått oss eftersom vi är rädda för det uppbrott som det skulle innebära att följa den. Då kan vi försöka förminska betydelsen av det anrop som har nått oss. Ibland kan vi bli alldeles utmattade eller helt uppfyllda av alla möjligheter att samtala om vår kallelse som kyrkliga sammanhang kan erbjuda. Då kan vi längta efter att talet om kallelse ska tystna så att vi äntligen, i stället, kan gå ut och göra det vi är kallade till.

Vårt tänkande kring och vårt tal om Guds kallelse berör inte bara diakoner och präster utan oss alla. Gud kallar var och en av oss till olika uppdrag i det goda livets tjänst. Vid diakon- och prästexamen i tisdags var det någon som påminde några av oss om en klassisk replik i en gammal reklamfilm. En vitklädd kvinna säger: ”Jag är inte bara tandläkare, jag är mamma också.” Den repliken kan hjälpa oss att komma ihåg att Gud ger oss en mängd olika uppdrag och flera uppgifter samtidigt.

I dagens gammaltestamentliga läsning skildras hur Mose kallades av Gud när han var ute och vaktade fåren. Både ni som vigs idag och alla vi som lyssnar till den berättelsen inbjuds att reflektera över hur Guds kallelser i våra liv har tagit sig uttryck och kan se ut.

För Mose och för oss börjar det ofta med nyfikenhet, med ett intresse som väcks. Mose ser en buske som inte brinner upp. ”Vilken märkelig syn!” säger han. ”Jag måste gå dit och se varför det är så.” Också för er som vigs idag var det något eller någon som gjorde att ni fick upp ögonen för möjligheten att bli diakon eller präst. När ni idag tänker tillbaka på vad det var som fick er att ta steg i den riktningen kan ni minnas doften i lokalen där

konfirmanderna samlades, musiken som berörde er eller människorna som bekräftade att tanken på kyrklig tjänst var värd att utforska närmare. Några av dem som har följt er på vägen är här idag för att be för er och glädjas.

Berättelsen om Mose kallelse och våra kallelser fortsätter med rädslan och osäkerheten. När Mose närmar sig den brinnande busken bjuder Gud motstånd och sätter gränser. På så sätt får Mose lära känna Gud närmare. ”Ta av dig dina skor”, säger Gud, ”du står på helig mark.” Mose får öva sig på att gå försiktigt fram och omsätta Guds vägledning i praktiken. Han blir rädd av sitt möte med levande Gud och osäker inför det livsavgörande befrielseuppdrag som Gud vill anförtro honom.

Ni som vigs idag har brottats med liknande frågor som den fråga som Mose ställer till Gud. ”Hur skulle en sådan som jag kunna göra detta och gå dina ärenden?” Är jag verkligen lämplig och tillräckligt kompetent? Är jag tillräckligt troende och tillräckligt mogen som person?

När ni ser er omkring i kyrkan idag kan ni upptäcka att ni är omgivna av människor som ni har kunnat ventilera sådana tvivel och farhågor med. Ni kan minnas livsviktiga samtal över en tekopp eller en öl. Ni kan tänka

tillbaka på friska höstpromenader i gott sällskap som gav perspektiv på tillvaron. Ni kan komma ihåg omsorger som familj och vänner har visat er när en tenta eller en uppsatskurs har varit extra utmanande och svårforcerad.

Idag står ni och vi alla tillsammans på helig mark och ingen av oss behöver skämmas för att vi är barfota. När Gud lär oss att ta av oss skorna och allt annat som vi kan smycka oss med eller använda som skydd för att slippa känna av eller kännas vid gruset på vår livsväg är det för att Gud vill möta oss som dem vi är och inte som dem vi tycker att vi borde vara. Gud kallar alltid hela oss för att hela oss och göra oss till dem som Gud vill att vi ska bli.

Berättelsen om Mose kallelse fortsätter med sändningen. Historien tar inte slut här. I stället kan vi säga att Gud påbörjar ett nytt kapitel i kallelseberättelsen. Fortsättning följer. Så är det också för er som vigs idag: Maria, Kerstin, Sanda, Martin, Julia, Jennifer, Anna, Dawit, Valter och Lukas. Berättelserna om era kallelser tar inte slut idag. I stället fortsätter de med nya kapitel.

Mose vågade gå in i det uppdrag som Gud gav honom eftersom Gud lovade att vara med honom. I dagens evangelietext ger Jesus oss ett löfte som gör att vi

vågar följa vår kallelse och göra det som Gud kallar oss till. Jesus säger: ”Jag är med er.” I berättelsen om Mose presenterar sig Gud som ”Jag är”. Jesus är Gud med oss och det gör att vi likt Mose vågar svara ”Ja, här är jag”.

När ni som vigs idag svarar ”ja” och tar emot era särskilda uppgifter i vår gemensamma kallelse att göra alla folk till lärjungar får ni göra det i förvisning om att den grundläggande kallelsen, uppdraget att vara lärjunge, består. Det är genom att vara lärjungar som vi gör folk till lärjungar. När ni går ut ur kyrkan idag kan ni säga något nytt om er själva, något som påminner om en gammal reklamfilm. ”Jag är inte bara diakon” eller ”Jag är inte bara präst, jag är lärjunge också.” I framtiden och även idag kan det vara befriande och livsavgörande att få höra. Vi svarar inte ”ja” på frågan om vi vill bli diakon eller präst eftersom vi alltid kan spåra Guds vägar. Vi svarar ”ja” eftersom Gud har slagit följe med oss på vägen och vill anförtro oss uppdrag i vigningstjänsten. Tillsammans med Jesus Kristus och vägleda av helig Ande får ni, som lärjungar, utforska vad det innebär att svara an mot Guds kallelse som diakoner och präster. Det är alltid den Gud som är som gör oss till det Gud kallar oss att bli. Amen.